

PERIÒDICH POLITICH VERBELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSES POPULARS ■ ARTS Y LETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Bonda de la Universitat, número 6, Barcelona
— VENTANA al estamper, i pressat; Un número, 3 quartos. — Serv. d'Il·lustr. los directores de cada republica. — S'IMPRESIONA. Esmena, y n'ha vintimetre; Estrenar, 16. —

LO GALLINER NACIONAL

Per los sabons del pelat dels porcs de la par-
tris hi ha un burropi comparable sols ab lo que
se veu a la Boqueria a las nou del dematí.
T'obong ve desventlla per ferros fetsissos...
disputantse qui serà l' president d' aqueilli gal-
ler embolcat.

Lo goller, que ont ha regirat d' en Calça-
ya y 's veu, apoya a peu y a caball als mateix
que que abir malabie, badallant de gana desde
la opocidó.

En Canovers, que fa querrre, l'las comendatxas
ala sagratas com, un peulle per la impotencia,
sobre tot al arribavan veit al poder, sayu d'iu
que son ella y ningú mes, los cridats a salter
las escolas institucions del naufragi que hi pre-
paran las agitats olas revolucionarias de la
mar del poble. 's diu be l' ditxo que 'de abhis
ca mudar de parer.

Pens lo que que una antima 'l quadro de la repre-
sentació nacional (dispenso lo barbarisme, en
la sentida del ex-amisture mes barbia y fla-
madoq que 'n ha pogut donar la sempre fecun-
da en tipos y molt salada terra d' Andalusia.

Si, en Romero Robledo no ens per brochs
ni per mangonillas en la politica. Ell sab molt
be que tota la ciencia del polítich d' ofici está
en arribar al poder, en sent allí a conservar-hi,
encara que siga a canchis y a llançis, y mentre
y 'hi equans fer carera y restaurare en totes la
estratègia de la parantia. Aixó en fer politica.
De modo que, parint d' aigua prinfipi, en
Romero no podia per amon de no estar con-
forme to la resolució de son icte en Canovers,
de fer gas en lo poder ab sent allí, encara
que, for ab lo publicantse veigoyant dels con-
servadors.

Y un cop plantejada la paritoxica dilucidat-
cda, com en Romero está dirrexta lligada de
la politica, y sobre tot de la conservadora, no
podria faltaríi bono amich.

Quí es lo bon polítich que pot resistir al de-
màli, tenedor de lene, peritxari d' un que creu
que l' poder no y 'e de deixar ni pe l' partit
Esmertí Sant que bixats, en recado del Partit
del Eill pera ferlos sortir del paradís minis-
teriali.

Verdaderament es aquest un argument con-
proprador que arriba fins al bell mili del ven-
trell, y que es difícil de resistir.

Unim ens a valis rabons de les emmaladada
de que es capta lo generalisim dels buxera de
Anaguet, y no 'n estranyem ni la baxa que
ha tingut, pera pensar devant per devant de son
estat, al l' está que h'lograt resullir: i 's veu

contra 's 213 d' en Canovers, pera asegurar en
la D' una part en Canovers, veit fahitxeritxir del
peritx conservador, ajudat del goller y de tons
los fusonibis y l' element oficial, y de l' altre
un sol home que opina que no y 'e de deixar
may del candeleto... sino a puntada de peu de
la Revolució. (Contensem que aixó d'itim es
engreedor)

Lo gran buxer pod en bealla totes la veus
gent la dita de rotes, presidencia, y com a bon
generat, las resistere, las engravere, las entu-
menavre; y com a bon revolucionari se hova
d'itox l' camp del, somich a veure al podis
conservatx baxas fahitxer algun subordinat
conservatx para passada a las sevas filis.

En cambi a n' en Canovers no 'l critera de
descender a cert terrenot, perque hauria sigut
amear a un mon, y s' queda en la casa esperant
que un amonit del Exalt Maior li portis la
noticia de sa victoria.
En Romero representive allí l' verdader pa-
per del cabecilla subterrea, y en Canovers lo ge-
nerat del goller, grava y ordonancia fins a
lo ridicul, mentre l' altre s' mou y 's belliga
pera segurrí l' herba sola 's pens.

Y aixó va emperare la batalla, y aixó va
dec: dire la victoria.
Y del mateix modo que certis batallas entre
gent subterrea y tropas regulars, en Canovers
va guanyar per la forma del número y l' aporo
del element oficial, pero en Romero contra totes
la gent en bon ordre, venent una sola batalla,
y espere tornantx ditxare de poch, encara ab
mes ventajosa, resanase de la desmoralizació
que ha entrat en lo camp dels conservador.

Ja s' anuncia pe l' dia a un debat polítich
sobre la distant crisis, que inclinat lo mateix
Romero, y també s' diu, que tant en Canovers
com en Sagrada está disposat arribar a totes
costs, encara que siga davant la porta de las
Corts pe 's vilitats dels parres de la parria, y
deftamant a totes ab un pam de nas.
A mesclars tot aixó pot teniron sense cry-
dado.

Que per unqume una d'omons buxas rebans
es tanqur la representació del país, si no 'n
problemas algo lo molt que s' tem que s' veng
brutichs al sol, y lo poch, tan que s' fa, quan
aixó los coney, d' aqulls consilia del perli-
mentarion, per queix estan disposat a fer
caure l' actó a qualsevol moment que l' publich
puga enterare de las qüestions d' entre be-
tidors.

LOS IGNOCENTS

No son las ignocentadas mes pesadas las que
se fan al mili del carrer, possel la l'itza, ni en
lo taller crevian al apressar mes tonio a bus-
car los senyors, ni en una imprenta fent guay-
nar las lletas vermetas a qualsevol gamarín,
ni demanant un ral para no tornar lo com a
ignocentada. Res d' aixó causa 's més que
ocasionar altre mesa d' ignocentadas de jor
l' any.

Mentre las unes ajudan a esportar y fer
obrir l' ull al que es obsecor d' ellas, las altres
entristeixen y fan malicis y desastrosan l' aploca
y son indignan no, mes que de sentirse prietx,
segons lo grau de la ignocentada y las circums-
tancias en que ha sigut ten.

Perden de trancorno d' algo mes que d' ig-
nocencia tot aquells que diuim que sols pro-
curan lo be del poble, sent aixis que no estan
aerats a res mes que a cobrar bons sous y fer
negocios bruis, y que mentre l' anella que pro-
dubix va cada dia pilloer, ells sens fer res
d' utilitat, improvisan una fortuna a pesar dels
grandíssims gastos que en 's hi conezien!
Veus aquí una de las ignocentadas pesadas
que s' consisten, y per las quals may s' espe-
ra ho son.

Y aixó mes ignocentada que perdix sempre
llibertat en la opocidó, y aya, y don, y d'ora, y
vini vegada arribar al poder, y desde allí ex-
ercer lo sistema liberal fahitxer, a qui vol
llibertat, portant a presons y prescripcis que
excrubon, y no crevantes de res mes que de
sentir a la equitativa de la corona inclint per un
zero a la boqueria de la voluntat del país.
Aquest ignocentada també 'l segun cada
dia, y 's veient, fe poch favor a qui l' agrata,
y 'tola mes ignocentada que la que s' va
permetre en Canadja en persona prop del fin
de l'ignocent, al pensar possessio de la pres-
dencia del Congrés, almanque que allí no hont
volia la llibertat y la justia intervendo del po-
ble en las opocis publichs.

Veus l' per de la dita y que se s' ocasionan
d' agiles pera posarons una hola de tal bo-
mayor. En l' pero combat que desmayatxíi non
n habem adora.

Alló de la justia intervendo d'ida tenint
d' interceptar d' una manera just justas com
just peus per l' segula lo coll d' un condem-
nat que li doan ferri.
Com que aquesta es la justia justicia conser-
vadora.

De modo, y per acabar d'un cop, que si no volém passar per ignocents, però tot l'any, no tenim mes remey que saber evitar per tots conceptes que se'n posi la llufa de la política.

Lo poble té dretes d'arreglarlo tot all mateix, y de conèixerlo, tots los que volen protegir-lo, li posen la llufa.

Es hora donchs d'acabar ab tots aquestos llufayres, sigan del color que vulgan.

UN ANY MES!

«Any nou—diu un cert refrà,—
vida nova—però tal
es un mal refrà; vull dir
que tot hom no 'l pot seguir.
Quants n'hi ha que 'l seguiten
ben depressa, si podian!
— Los pobres mestres d'escola
que menten lliçant classes;
los pobres empleats cessants
que viuen plejats de manx;
los fanalichs d'en G. Vil
qui 'boulten sempre a estat
y altres molts mils fanalgrons
que 'xmanien d'illusions—
jerou cassarian l'any nou
seguint nova vida jrou!
jerou molarian de vida—
mes any es pura mentida
lo suntu que 'la afaleja,
y, d'esperansa en paga,
sempre passen anys y anys
reboti mes cruels desangots,
no creyent may, per mes mal,
qu' es refrà ben imparcial
aquell refrà sense proba
que diu.—Any nou, vida nova.

—Qui dia passa any empeny—
Altre refrà sense any
que ha portat sempre enganyats
a no 'la mes desproporciats,
proporcionant ab se d'eria
parroquians a la miseria.
—Un any mes!—dich jo ab tristura,
victims de l'amargura,
que 'm penso catindrà 'l que son
las illusions d'aquest mon.
—Un any mes altre any demunt
del meu cor qu' es un difunt
enterrat sota la lina
de la tomba en que reposa
la dita d' una existencia
cargada de paciencia
y coberta eternament
ab lo vel del fustigament.
—Un any mes! Altre any perdut
d'infeliss jorenjuts
que, d' ensa que dels vint passa,
vot distreure ab la guerra
demostrant una ilusió
que no té demostració,
y allunyant una resposta
que com mes va, mes s'acosta.

—Un any mes! Aj! repetixo
y dibentho, ¿qué conseqüencia?
no rax més que apifolar
vercos frivols sens parar,
embrutant y embrotant planas
y perdent temps sense gaires
no trovant colocació
per ostach a una ahiat!
—Ah! pobreta missa meva,
que vul sortir ab la seva
santa de vercos calents,
mentre paga la paterita!
—També voldria, també
seguir lo refrà prim;
aixís cop, vana 'l mon,
fa temps seguito 'l segon.
—Infeliss aquell qu' espera
dir per cap d' any ab falbera
si 'l goar la sort 'l hi robe,
aixís d' any nou, vida nova!
—Miserable qui se 'nriu
de las desgracias y diu,
mentre son vicia no estreyu
qui dia passa any empeny!
—Pò 'dich qui, sens aleny,
pot dir cad' any per cap d' any,
sens protegit per sa estrella,
alló d' any nou, vida vellat!

POBRE DEL CARRIL

Los periódichs estranjers foren los primers en donar noticias de la enfermetat de D. Alfons, per la senzilla rahó de que a Espanya se perseguia als que gosaven parlarne.
Donchs ara també comensen a venir altres noticias del extranjer sobre cosas que passen

entre la familia real, que n'hi há pera llogarhi cadizas.

Contra que la viuda de D. Alfons no corra gayre be ab la mare ni las germanas de son marit.

«Al cap de vall sogra y cunyada!
Y en li, se diuen molitas altres cosas perillosas de contar, que, de per certes, no probarian sino que la familia dels Borbons foren dignes tots plejats d'ocuparse millor en la compra y venda y barata de ruchs y matas, que no pas en cap altra cosa de mes dificils comeximents.

Per suposat que tot aixó será una grossa mentida.

Nosaltres ho creyém... Igual que vosés.

En lo discurs que va fer en Cánovas al pendre possessió de la presidencia del Congrés, va dir que Espanya era molt desgraciada.

Ja ho crech.

Ningú pot dubtarho... després de governar los conservadors.

També va dir D. Anton en son discurs que la regenta, ademes de la corona de reyna, tenia las de la virtut, la joventut y 'l dolor.

No mes faltava que hagués dit quin capital tenia...

Y vetaquí establerta una agencia de matrimoni.

A Madrid s'ha suicidat un jove de 22 anys per no poder trobar feyna ab que guanyarse la vida.

«Ah! Pero va rebre la extremunció a temps.

Ves donchs qui pot dubtar de que aném tant be.

També Barcelona hem tingut aquesta setmana missa de campanya y exhibició de sabres en gros.

Com se esforan nostres governants en ensenyarnos la legalitat!

A la Corunya s'ha trobat un agent cargada que allistava gent a deu rals diaris.

Suposo que no voldran fer creure que aquestos deu rals los donguen pera reser oracions.

Se quitan d'Alemania que 's pagoses tenen d'emigrar per no poder resistir los pagos que la hisenda pública d'aquell país los posa pera poder mantenir en peu de guerra sos exercís numerosos.

Conseqüencias de la gloria militar.

Per prop de Ecija han aparegut una dotzena de lladres.

Serán novias discrepancias del partit conservador?

Se diu que en Romero Robledo ha dit, parlant d'en Cánovas:

«Aquest home m'ha posat en lo cas d'humillarme ó de sublevarme. He optat, com es natural, per sublevarme.»

Apreneu pobles.

Quan un govern vos posi en situació humilant, ja sabeu que vos toca.

Fins en Romero aixís ho aconsella.

Los esquerrans van votar per president del Congrés a n'en Romero.

Embolica que fa fort.

Alguns ex-cabecillas cargadas buscan la perduda per la provincia de Castelló.

A veure si al fi trobaran la lluna de Valencia.

«Si que l'hem fets boña!

Ara resulta, segons La Epoca, que es un periódich monárquich y conservador ortodoxo fins al moli del os, que la filla de D. Alfons y lo noy d'en Carlets no podrian casarse per ser aixó «uns monstruositats higienicas.»

D. Alfons tuberculós y D. Carlos tísich, no poden tenir mes que filla raquihicha y escrofulosa y plens de taras, que, ajuntantlos, no podrien resistir las primeres presigollas del amor y se n'anirían a ca 'n Pistraus a la cerrera,

sense ni tenir temps de deixar cap fruyt, encara que fos mlti podrit, d'aquell disecat arbre matrimonial.

Vetaquí la superioritat de las rasses dels reys sobre las demés.

Sos rasses superiors... en malalties llejias.

En varias cartas que habben rebut de Villanova y Geltrú, se 'n donen compte de una numerosa reunió del partit Federal d'aquella vila, que tingue lloch lo nit del 24 del passat Desembre, en la qual hi assistí nostre amic lo senyor Vallés y Ribot.

La falta d'espai no 'ns permet ocuparnoven com desitjarian los que 'ns comunican la citada reunió.

Bastará, no obstant, ab dir que la reunió fou numerosa y entusiasta, y que s'acordá la creació d'un Centre Federal en aquella vila pera contrarestar los efectes d'un de católich que ja fa temps existeix, a pesar d'estar aquestos en molta mes minoria que 's primers en tan liberal població.

Lo dijmenje passat la reyna regenta, acompanyada de sas dues fillas, va passar revista a Madrid a setze mil homes de tropa.

Se diu que aquest acte, fet al cap d'un mes de mort D. Alfons, l'aconsellá 'l govern pera presentar la viuda y las orlas al exercit, a fi de mourel a compassió.

Mal está la situació si ja vol fer compassió.

El Resumen, periódich de Madrid que representa las aspiracions del general Lopez Dominguez, troba mal fet que 'l govern presenti primer la nova regenta y sas fillas al exercit que a las Cortes.

Aixó proba que 'l govern fa mes cas de la pólvora que de las paráulas.

En Cánovas diu que deixá 'l poder a n'en Sagasta, convensut de que la monarquia se n'anava a terra a mans dels conservadors.

De modo que ara en Sagasta ha servit pera apuntalar alló mateix que disset anys enrera va tirar a terra.

Conho tornaria a veure aviat fent caure lo que avuy apuntala de mala manera.

Qui fa un cové fa un cióll.

Los conservadors de Fransa tractan de promoure una interpelació en las Cambras, queixantse de la persecució religiosa d'aquell país.

A n'aquests si que se 's pot dir alló de

Al qui no está fet a bragas, las costuras li fan llagas.

Ja ha jurat la regenta, devant de las Cortes, que guardará fidelitat al heret de D. Alfons.

Y fins crech que ho farà.

Lo que no se sab prou, es si la sogra está conforme en voler be a sos nets.

Y a mi 'm te sense cuydado.

Al palau reyal sembla que ja ni tan sols menjan junts la viuda ab la sogra y las cunyadas.

Aviat se posará en escena lo saynete d'en Saldoni y la Margarida, ó sis Pendenias entre Sogra y Nora.

Alló de la antipatia a las sogras, aviat passará a la política.

A Madrid comensan a preocuparse per la Gran Sogra, sarsueta bulo-trágica en moltes actes.

En Piquet se queixa, y té molta rahó, de que li privan de fer en son teatro del Odeon lo drama La Monja enterrada en vida, ó 'l secret de aquell convent, mentres la tal obra se deina fer en altres poblacions sense posarhi cap reparo.

Donchs ja ho veu, senyor Jaumat, tindrà de esperar que caygui lo que avuy aguanta las solanas, pera que vosté posi en escena aquella historia famosa.

La gran sogra ha visitat son nebot a la presó.

Bona familia de pescaters.

JUDICI DEL ANY 1866

¡Magnífic any! ¡any model!
 ¡any espléndit com pocs n' hi ha!
 aquest any tothom dirà:
 —Així si que marxa al país.
 Aquest si que no es d'aquella
 que no s'hi pot entrar casa,
 que s'hi an a fer la rare
 ja fan errada la castella
 portant tempestes, calors,
 terratrèmols, frigs, arides,
 micrubs y altres mortífics
 que horribiliten, ¡oh! senyor!
 ¡Completament el contrari!
 ¡així així perlo es perquè ho és!
 ¡ah! una cosa 'n prevaldrà:
 no 'n hiran del calendari;
 perquè des que regneran
 aquest any molts dies plentats,
 fins dir que fan les plentats
 se reuolucionaran.
 ¡Per què 'n hiran vol vent!
 ja per sé no es precia guair;
 si l'agüit, se 'n desparxa,
 si 'n volen, ¡oh! volen, ¡oh!
 ¡Noms tindrà que tindrà rabó!
 ¡no haurà que 'n hiran pomat!
 y es desparxa si, ¡oh! tindrà
 per ab'le dir: ¡no tingun pó!
 Tindrán po, ¡oh! tindrán,
 bon govern, ¡oh! any ha que 'n falta,
 y podrán crida ab' veu alta:
 —Ara sí que hem progressat!
 No encongrà 'n hiran corts
 ab' desparx cap nació estranya,
 ni encongrà nostre Espanya
 hiscòbia... de tots cors;
 per nos rebrem cap bonor;
 nostre regim renaxera,
 y la Espanya tornará
 a ser lo que fou un jorn.
 Per tot regará agra;
 tot serà dita y tindrà
 altra volta ¡oh! comers
 tornará a empendre sa via;
 las fabricas 'n obriran,
 tothom empondrà l' any;
 y agra lo que 'n tindrán feyas,
 serà perquè no 'n voldran.
 Qui no té 'n 'n menjará,
 y qui 'n té 'n tindrà de sobras;
 aquest any no hi haurán pobres;
 en B, tot progressará...

Hi haurán una Ajuntaments
 que donaran gust de veure;
 ab' ho duplin, no, ho poden creure
 sense ferhi complimenta.
 Principalment Barcelona,
 ¡quin un de ten bo 'n tindrán!
 son agra tan sols serà
 en poder la ben bufoa
 fer adelantos en gres;
 fer lo que cap altre ha fet;
 lo qu' es tot, posarho dret...
 be, vaja, prou que ho veurán;
 y així, la ciutat completá,
 transformada en rich toyell,
 podrà posarse al nivell
 de qualsevol capital.
 Per de prompte, ja ferán
 lo monument a Colón,
 y acabat, tot de titón,
 lo d' en Prim acabarán.
 Ab' estatues de mitj cos,
 los pedants ompirán
 del Sald de San Juan
 porque signa una hermós;
 forán construir los vrelas
 a les 'n corts d' Aragó,
 ornats de onde cantó
 ab' una terra ben barrís;
 de lusa, ó d' altres inventa
 l' Esmansa adouinarán;
 ¡las pedras las guardarán
 pero situar monumenta!
 la plana de Catalunya
 transformaran en ierdina
 posanthi fanala per dina
 porque no hi corri garduys,
 tindrán la riera d' en Malla,
 vull dir, la deviarán,
 ¡per ab' sola mercuraran
 una cruó ó una mollelló!
 a la Rambla, tota en pos,
 lluma eléctrica posarán,
 y 'n feneix arrosarán
 porque no creim mesq' mias;
 serán l' Encorador nou;
 la Benquer, ¡gnomón!
 y així succumbentem,
 tot tindrán d' anar en remó.
 Y en B, son tanta los proyectos
 que 'n tindrán de realzar,
 que fora un may acabar
 explicar tot son obiectes.
 Y 'n B hi ha algú que no está en pró
 del que dich, ó está indeca,
 al B del vuyentis no
 ja me 'n donará rabó,
 ¡No 'n hi tindrà que dir res més!
 ¡Ah! una cosa 'n descupere;
 si per cas m' equivocara
 de tot lo que 'n he promé,
 per ab' no vull de cap modo
 que 'n digen corralitón,
 així, com lo canender, ¡oh!
 també dich: Deu salvetós.

Casimiro d' Esparracosa

En los funerals de D. Alfons que van ferse á Tarragona, lo predicay mossen Maresma no feu mes que parlar mal dels liberals y de la Revolució de Setembre.
 ¡Pobre! ¡Deu ensumar que se 'n prepara una de pitjor, y se esbrava á bramir!
 Bon profit.

Un tal mossen Isidro, d' ofici enganya animes, y majordom del corral pedós de Pradrip, s' ha negat a casar una cristiana parella porque lo xicot no es gayre ahionat a anar á missa.
 Així, així, senyor Isidre.
 D' aquests maners lo grata al final que ningú se li acostá al femer de la hipocressia.

Quin vicari mes espavilat n' ha sortit del senyor Pons, emplet en los consums espirituals de Sant Vicens de Castell!
 S' ha posat al cap ensenyar de música á la filla d' un liberal tauis, y no sabem quin instrument fa tocarli, ni quinas solfas li ensenya, que la noya sembla que s' engraixa parcialment y rebentará el bombó dintre poch.
 També 'n conta del citat barot espiritual que per la mort del rey feya bejarre la estola y aguellolar al mij del carrer á duas noyas d' uns vint anys pera poder arrambarse devotament ab' ellas.

Ben mirat tampoch podían cometre cap peccat.
 Com tots plegats portavan faldillas!

Lo rabadá del corral de ca la Maria de Matarró, que es un ensotatit mes estufat que la cúa d' un pavo royal, repartí caritats á la porta del establiment per la diada que 'n Jesues sortí del coll de sa mare sense trencarhi res, y exigia la cédula car-catòlica pera donar las deixas de algun devor.

Aquesta gènt ab' tot fa negoci.
 Fins las caritats las fan á cert preu.

De la iglesia de Sant Esteve de Castella del Vallés han desaparecut unas quantas eynas de plata, aixís com si los cosa de miracle.
 Estich segur que 'n mes lectors 'n endevin maners sig' sigut la causa que ha produhit tal efecte.

Lo senyor mossen Joan, capellá en lo poble de Sant Feliu del Recó, en un sermó furios que feu desde 'l cubell del Esperit Sant á primers de Desembre, renegá contra tots los que llegian La Tramontana, dihent que los culpa la tenian los pares de no privarlos de llegir papers tan heretics.

Escollí, senyor sarrís negrú, ¡qui crey voste que obrá millor, lo pare que permetó vol que sos fills se instrubixin en peridòtics com lo nostre, que ensenya á no ser llanut, lenatich ni explotat en sos sentimens religiosos, ó be aquell capellá que 'n aconsella que fassin anar un fill ab' los carlins, qual fill va morir allí defensat lo rey del As d' oros, y deixant en un

mar de llágrimas á la llanuda familia que tingué la debilitat de creure al tal reverent!
 Respongui, y després li dirém que aquest capella era voste mateix.

RIFATS

—Hola, Andréuher, ¡com aním!
 —Ja ho pots veure, soy, molt mal.
 —No t'espanta, per Nadal...
 —De, ¡que vols dir que tindrém!
 —Si tindrém! ¡Dites 'n res!
 Ten segü com si 'n tinguda,
 —Qu' jures gaires dinda!
 —Finch cinch ralan en un fullat
 que si tregues la primaga...
 no 'n dich cinch quin bedolch!
 ¡molt cinch cinch durs! ¡quin tuch!
 —Tira Quim! ¡quere los taurers!
 —Jo ja ho tinch pensat, si 'n topa
 te pago, tal com me vaua,
 un dind á ca 'n Cap de Creus
 me á la font de l' Estupa...
 —Dincha al jo per caravimbola
 trech, també cumplirá;
 per regalo y comprato
 un fusell ó una patalla.
 —Qu' 'n pensas que 'n res matar!
 —No es pes així 'n que surpiru,
 es per que 'n tindr un tiro
 si altra volta 'n veus jugar.
 Comprerch qu' entre molts pelats
 sostenim á quatre tirs
 descomparat ab' las rifles
 son nosaltres los rifats.

ANAGRAMA

Ah! 'n Jaya la fatal
 de un Ramonet Aymar,
 que dir que 'n volia dar
 una vol de corral.

XARADA

Me primera 'n musical,
 me segona també ho es,
 y dona molt terra tres
 es la filla d' en Nadal.
 De nota cada setmana
 ha porta La Tramontana.

J. STARANNA

SOLUCIONS

É LAS CORDONAS DEL NÚMERO PASAY
 Xarada: — Gra no liers. Lo-ha.
 Genodolich: — Cada dia no es festa.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 4, Barcelona

CORRESPONDENCIA

S. P. F. (Palamós). Desde aquest número se avien los solucions.—Papaler: Es una iniqueta maza facil.—L'avi Peral: Los Avs están ben intencionats, pero son manes incorrectes.—Un Infans: La intenció bé, lo desarrollo defectuós y l' assumpto poch interessant; pero de tots modos, ja he guanyat aquest segon d' una pila al anterior.—Matadons: No la i pes.—J. Gual: Li aprofitarém alguns caboris.—Cistella: Ja no s' aná per aquelles trocha.—R. Vallespinois: Anirá la posata y moltes de las caborias. L' artillet es una mica menso.—E. Dabar: Se insertará La Confessió. No fa La Castilayre, y Un Res, veurém.—Pep Naspiá: Las dues poesias son regulars, pero tenen poch interés; ab' tot, veurém si algun dia li podrém ensabir La Xala.—A. Vidalié: Entre altres defectes, té la de ser massa llarga.—F. H. y G.: Com ja he passat la oportunitat, ho deixaré corre.—T. J.: Los dos epigramas enviats no hian prou. La fabuleta bé, pero está deplorablement plena d' asonancias.—Un libra pensá: Home, pera complure á voste insertarhi, no tenim pas de fer casu en banca als llegidors.—Moléras: Los versos no arriban al seu nom.—J. R. y V.: Mirarém d' encabirli aviat la seva casera.—Pepet de la Rosa: Efectivament lo seu company es encara mes burro que voste, pero no cal que li tinga enveja, que lo de voste tampoch pot anar.—T. E. Rabes: L' argument es gressat.—R. Nafar: Posarém bastant de lo que envia.—J. Ayer: De un plegat n' hi posarém algo.—F. Sobrecasas: Be las canterelles.—F. Gironeña: Anirá l' agra.—J. Staranna: També n' hi insertarém.—A. Tolrá: Cayguts ella, ja no pot ser.—Un Bur: No val la pena.—Pepet Simpatich: Mirarém d' insertarhi la poesia.—L. Sala: Aprofitarém varias caborias.—A. Russell: Aniran canet y poesia.—André Mirarém de ferli cabre.—A. B.: No 'n es possible complurela.—J. Trujols: Posarém algo.—J. G. Sargento: L' argument també es dels gassats.—J. Muret: Se n' insertará algo.—Ja C. sat D. sempre: No fia.—J. Espanya: Mirarém d' aprofitar lo sonet.—Un Miquel: No servirá.—C. P.: No, de cap modo.—A. S. H.: La poesia es incorrecta; insertarém lo genodolich.—Xicot de la Munda: Posarém alguna caboria. Be la noticia.

III LA LLUFA III

La canalla entremaliada,
al véurela capficada,
ja la llufa li ha posat;

mes quan ella 's giri ayrada
y 's trobi ab tal canallada,
se la treurá ben aviat.